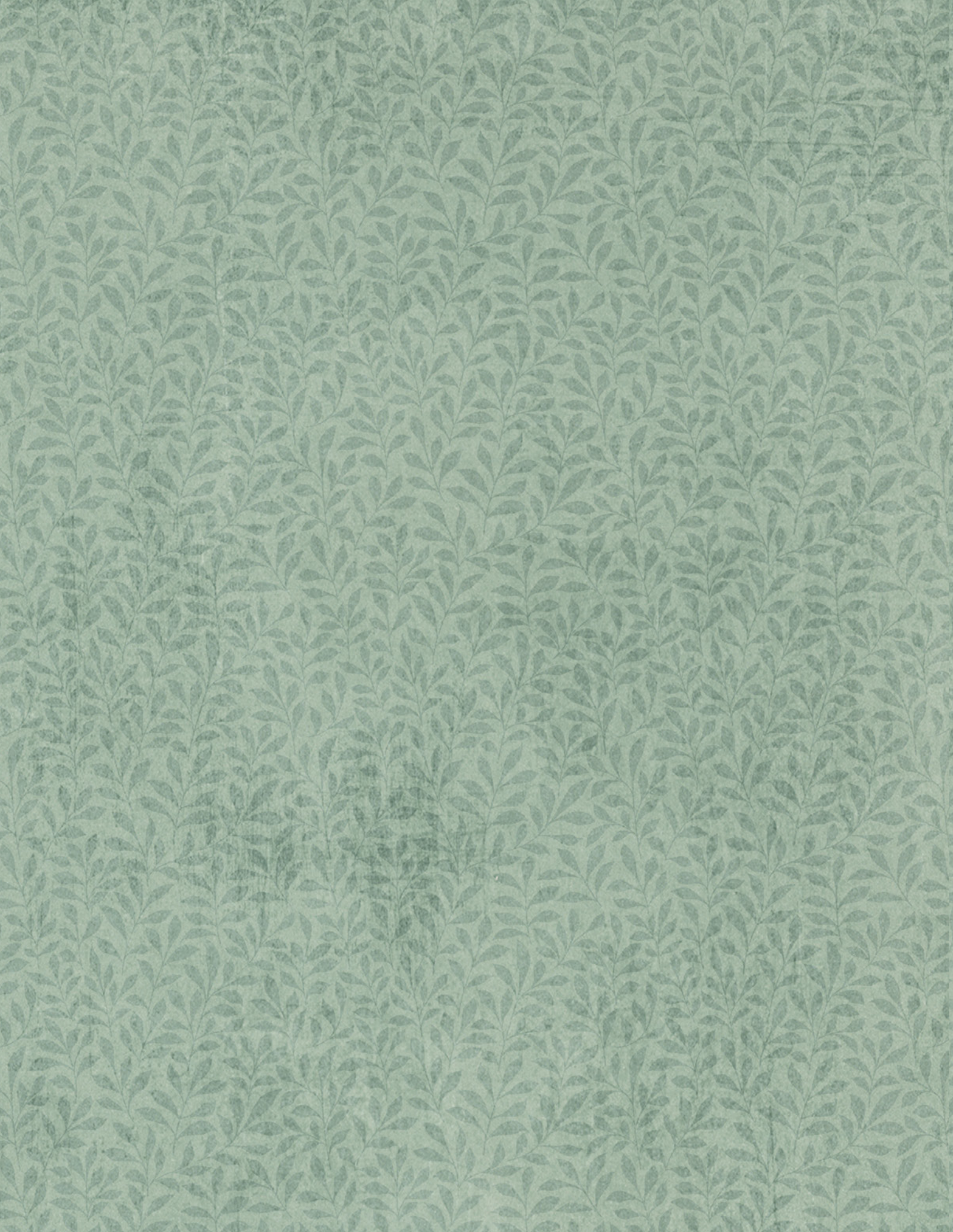

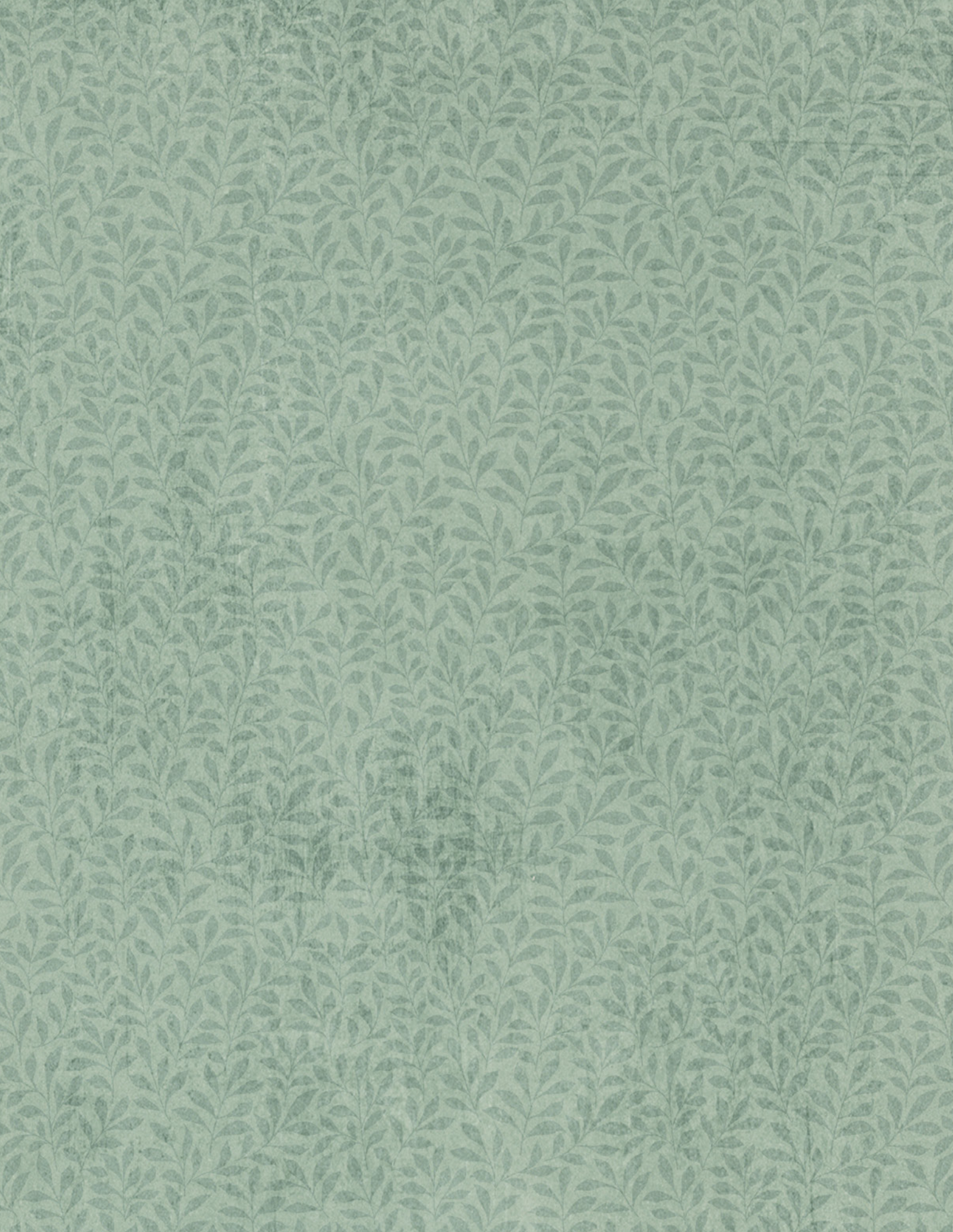
MAZLIČCI
A JEJICH SLAVNÍ
PÁNIČCI

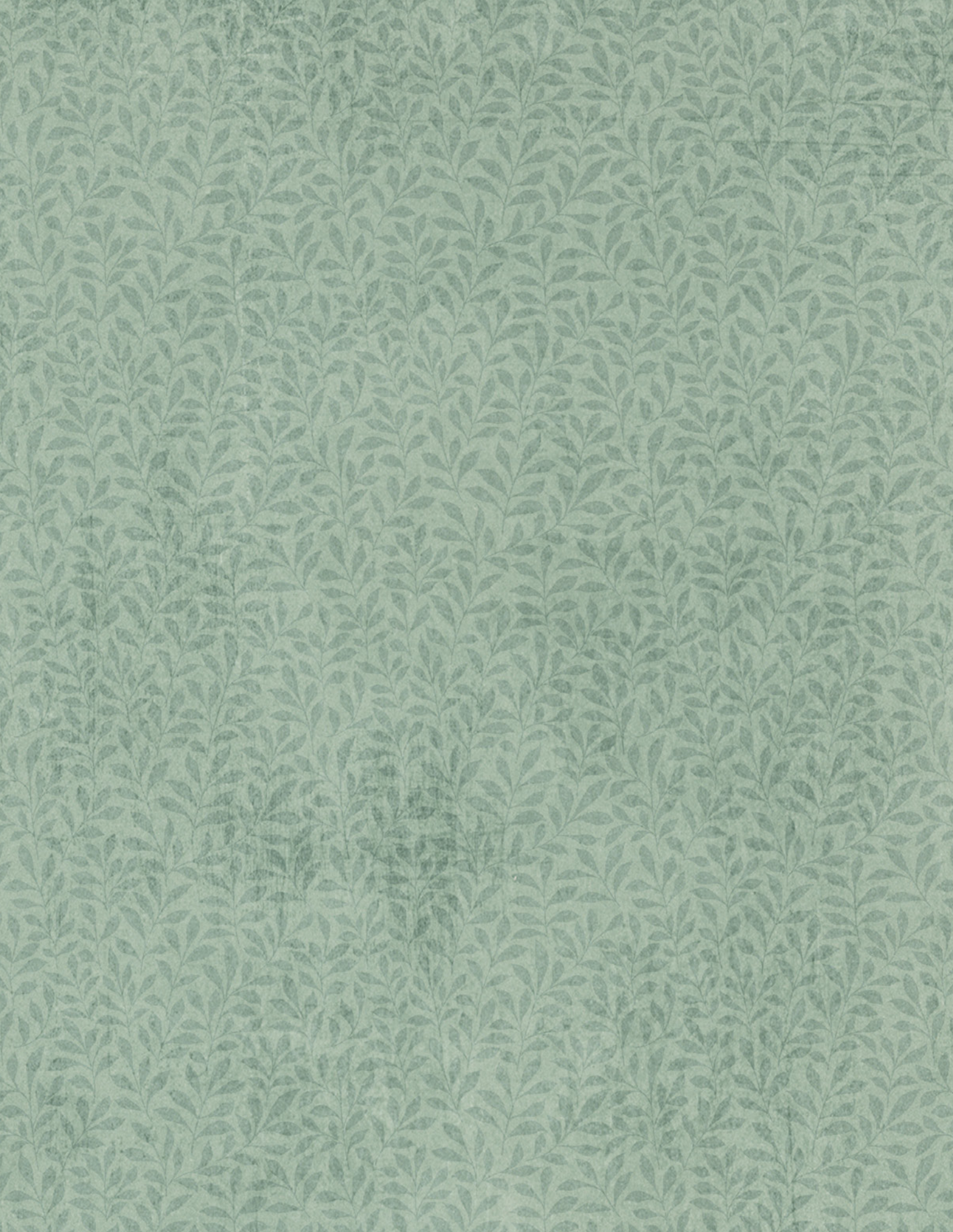

Ana Gallová
Katherine Quinnová

MAZLÍČCI

· A ·

**JEJICH SLAVNÍ
PÁNÍČCI**

Amistades animales

Text © Ana Gallo 2019

Illustrations © Katherine Quinn 2019

© for the Spanish edition: Zahorí Books, 2019,
Sicilia, 358 1-A,
08025 Barcelona,
www.zahoribooks.com

Czech translation © 2024 Grada Publishing, a.s.

First published in Spain by ZAHORÍ BOOKS, 2019. This translation of Amistades animales
is published by arrangement with ZAHORÍ BOOKS.

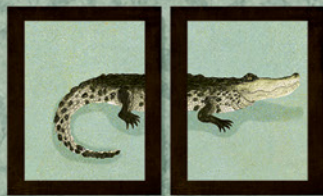
All rights reserved

ISBN 978-80-271-7774-5 (pdf)
ISBN 978-80-271-5498-2 (print)

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

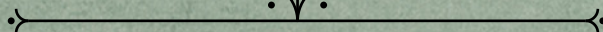

MAZLIČCI
A JEJICH SLAVNÍ
PÁNÍČCI

Ana Gallová
Katherine Quinnová

SEZNAM
MAZLÍČKŮ

— A —

JEJICH
SLAVNÝCH
PÁNÍČKŮ

↔ 08 ↔

Granizo

KOLOUŠEK V MODRÉM DOMĚ
FRIDY KAHLO

↔ 10 ↔

Archie

NEODLUČITELNÝ PŘÍTEL
ANDYHO WARHOLA

↔ 12 ↔

Katze

SPŘÍZNĚNÁ DUŠE
GUSTAVA KLIMTA

↔ 14 ↔

Pinka

INSPIRACE
VIRGINIE WOOLFOVÉ

↔ 16 ↔

Grip

MLUVÍCÍ OPEŘENEC
CHARLESE DICKENSE

↔ 18 ↔

Adoptovaní kajmani

VÝSTŘEDNOST VE VANĚ
DOROTHY PARKEROVÉ

↔ 20 ↔

Babou

POMALOVANÁ „KOČKA“
SALVADORA DALÍHO

↔ 22 ↔

Bibo

SMUTNÝ PAPOUŠEK
ALBERTA EINSTEINA

↔ 24 ↔

Jofi

ASISTENTKA
SIGMUNDA FREUDA

↔ 26 ↔

Diamond

NEMOTORNÝ KLENOT
ISAACA NEWTONA

↪ 28 ↪

Lump

SLADKÝ ROŠŤÁK
PABLA PICASSA

↪ 30 ↪

Špaček

IMITÁTOR
WOLFGANGA AMADEA MOZARTA

↪ 32 ↪

Snowball

ŠTÍSTKO ERNESTA
HEMINGWAYE

↪ 34 ↪

Muzikálové kočky

ANEB UMĚNÍ T. S. ELIOTA
DÁT KOČCE JMÉNO

↪ 36 ↪

Puce

ČERNÁ KOČKA
HENRIHO MATISSE

↪ 38 ↪

Pluto [↕]_↕ Elia

MODELKY
LUCIANA FREUDA

↪ 40 ↪

Choupette

MEDIÁLNÍ HVĚZDA
KARLA LAGERFELDA

↪ 42 ↪

Stanley [↕]_↕ Boodge

RODINA
DAVIDA HOCKNEYHO

↪ 44 ↪

Bo [↕]_↕ Chia

ČAU-ČAU
GEORGIE O'KEEFFE

↪ 46 ↪

Bimbo II.

„BÍLÝ ANDĚL“
PAULA KLEEA

Granizo

↪ KOLOUŠEK V MODRÉM DOMĚ FRIDY KAHLO ↪

Frida Kahlo byla mexická malířka originální nejen co do umění, ale také způsobem života, stylem oblékání i česání. Ráda malovala autoportréty, na nichž se zobrazovala tak, jak skutečně vypadala: s hustým obočím a tělem plným jizev po mnoha operacích. Podstoupila je v důsledku vážné nehody, která se jí přihodila během dospívání.

Narodila se, žila i zemřela v Modrém domě, který se nachází v jedné ze čtvrtí Mexico City. Jak příhodný název domova pro někoho, kdo se měl stát světově uznávanou malířkou! Protože měla problémy s pohybem, stalo se jejím oblíbeným místem patio, vnitřní dvorek. Spolu se svým manželem Diegem Riverou, který byl také malíř, ho proměnili v prostor plný zeleně, kde se volně potulovali jejich exotičtí mazlíčci. Diego tam postavil malou aztéckou pyramidu, již však jeho samička orlovce říčního s oblibou znečišťovala výkaly. Diega to hodně zlobilo a ptáka proto pojmenovali Gertruda Bělokaká.

Frida v sobě měla dost něhy pro všechny. Snažila se vychovat drzé opičky, krmila papoušky a hrála si s psíkem Panem Xolotlem, jedním ze svých mexických naháčů. Nebo taky hladila přítulného kolouška Graniza, kterého doma chovali jako

dalšího mazlíčka. Granizo vyrostl a s ním i jeho paroží, ale to mu nebránilo nadále se choulit v posteli vedle umělkyně.

Zvířata nebyla pro Fridu pouze společníky, ale také prostředkem k vyjádření emocí v jejích dílech. Granizo se objevuje na dvou z těch nejvýznamnějších: na větším z pláten nazvaném *Zraněný stůl* je to pořád ještě koloušek s bílými skvrnami; o šest let později už má dospělé tělo na slavném obraze *Zraněný jelen*. Frida tam vyobrazila sama sebe coby jelena v bezvýchodné situaci, když si uvědomila, že medicína už pro její vyléčení nemůže víc udělat.

Frida Kahlo (1907–1954)

Jako osmnáctiletá byla účastnicí nehody autobusu, jímž se vracela ze školy domů. Poranění byla natolik vážná, že na ní zanechala celoživotní následky: obtížně se hýbala i chodila, nemohla mít děti, musela podstoupit třicet dva operací a skončila upoutaná na lůžko, kde malovala. Malování a spousta zvířat kolem ní byly tím nejlepším lékem proti bolesti.

Archie

↪ NEODLUČITELNÝ PŘÍTEL ANDYHO WARHOLA ↪

Otec pop-artu Andy Warhol žil už od svého dětství v Pittsburghu výhradně mezi kočkami a neměl si představit, že by vlastnil psa. Až o Vánocích 1973 se objevil krátkosrstý tmavý jezevčík Archie a stal se důležitou součástí jeho života. V té době už byl Warhol umělec známý svými ilustracemi a tím, že přetvářel populární předměty americké kultury na umělecké výtvary. Proto se jeho tvorbě říkalo „pop-art“.

Maloval série obrazů na stejné téma, které se od sebe jen drobně lišily nebo měly jiné barvy, ať už šlo o plechovky polévek Campbell, lahve Coca-Coly, komiksové stripy, hollywoodské hvězdy nebo zvířata. Mnoho zvířat. Bylo to něco tak odlišného od tradiční malby, a přitom natolik blízkého a srozumitelného, že Warhola chtěli mít doma na zdi všichni.

Jako slavný umělec dostával pozvání na mnoho akcí, na které vždy chodil s malým Archiem v náručí, jako by byl jeho nedílnou součástí. Pokud to bylo v luxusní restauraci, položil si psíka na klín a přikryl ho ubrouskem. Jestliže šlo o rozhovor, směřoval na něj otázky, na něž nechtěl odpovídat, slovy: „Řekni, Archie, řekni.“ Ale protože Archie

byl stejně málomluvný jako Andy, nedostali z toho malého protáhlého čumáčku ani štěk. Nicméně před kamerami si Archie užíval pozornost stejně jako jeho pán, jako by se chtěl pochlubit zlatou psí známkou od Tiffanyho, luxusního newyorského klenotnictví, kterou nosil na obojku.

V roce 1976 našel Andy Archiemu kamaráda. Byl to hnědý jezevčík jménem Amos, kterého společenské události ani trochu nezajímaly a staral se jen o psí záležitosti. Archie tedy opustil život celebrity a trávil dny pobíháním po boku Amose. Ve stejném roce je umělec zvěčnil ve dvou dílech nazvaných jednoduše Jezevčík. V posledních letech Warholova života byli oba psíci takřka jediní, kdo mu dělal společnost.

Andy Warhol (1928–1987)

Skutečné umělcovo jméno bylo Andrew Warhola a byl potomkem slovenských imigrantů. Jako milovník zvířat jim věnoval celou sérii maleb nazvanou *Ohrožené druhy* a pole působnosti rozšířil též na portrétování mazlíčků svých klientů.

Katze

→ SPŘÍZNĚNÁ DUŠE GUSTAVA KLIMTA ←

Rakouský malíř Gustav Klimt projevoval velký výtvarný talent už od mládí. A přestože na svých prvních zakázkách maloval v souladu s dobovým vkusem realistické scény v tmavých barvách, jakmile se stal nezávislým, snažil se dát průchod tvůrčí svobodě v ateliéru se spoustou světla a obklopený přírodou. V izolaci uprostřed města si vytvořil prostředí potřebné k tomu, aby se vymanil z přísných pravidel umění.

V jeho bujné zahradě se brzy začaly usazovat kočky. Šplhaly po stromech, vcházely do ateliéru, otíraly se o nohy modelkám nebo si hrály se stovkami skic, které Klimt rozkládal po podlaze. Malíř je rozmazloval a hýčkal, obzvláště druhého pána domu jménem Katze (německy „kočka“).

A popravdě spolu měli hodně společného. Katze volně lezl na klín sedícím modelkám a vystavoval na odiv své černě ochlupené tělo s bílými skvrnami. Klimt se zase po příchodu do dílny svlékl a zahalil se pouze do jednoduché tuniky. Jeho kočičí nezávislost ho přivedla k vytvoření dosud nevidaných maleb složených ze symbolů a geometrických obrazců. Podobně jako kočky si umělec značkoval teritorium, tedy svůj ateliér, kam

málokdy vkročil někdo cizí. Pokud se tak stalo, cítili návštěvníci silný zápach kočičí moči, již Klimt údajně využíval jako fixativ na své skici. Byl citlivý, se sklonem zamilovat se jako kocour a jeho přitažlivé světlé oči svedly mnoho modelek, které mu byly inspirací při malování magického světa něhy a okouzlení. Stejně jako Katze měl i Klimt hodně potomků.

Kocour umělce doprovázel dlouhé roky a dostalo se mu privilegia být svědkem u vzniku významných děl, jako byl *Polibek*, díky nimž malíř dosáhl úspěchu už za svého života.

Gustav Klimt (1862–1918)

Velký vídeňský umělec ve své skromnosti a rezervovanosti nikdy nenamaloval sebe ani svého kocoura Katzeho. O jeho myšlenkách se ví jen málo; neměl v oblibě psaní a nerad dával rozhovory, protože upřednostňoval, aby jeho umění mluvilo za něj.

Pinka

↳ INSPIRACE VIRGINIE WOOLFOVÉ ↳

Adeline Virginia Stephenová Woolfová byla jedna z nejvýznamnějších spisovatelek 20. století a bojovnicí za práva žen ve všech oblastech života – učiněná revolucionářka! Už jako dítě objevila, že šťastnou ji dělají přinejmenším dvě věci: psát a mít psa. Psími přáteli jejího dětství byli postupně Shag, Jerry a Gurth. V dospělosti si nejprve z útulku osvojila boxera Hanse, později si pořídila křížence teriéra jménem Grizzle a po něm noblesní Pinku, fenu čistokrevného kokršpaněla, kterou jí v roce 1926 darovala spisovatelka Vita Sackville-Westová.

Virginia měla za to, že čistokrevní psi jsou obdovou povýšených aristokratů londýnské společnosti, již tolik nesnášela, a rozhodla se, že bude její lady šťastnější, když povede normální psí život, což zahrnovalo venčení v přírodě, kde se zamaže od bláta či vykoupe v řece.

Spisovatelka trpěla obdobími hlubokého smutku. V takové dny bez energie uléhala do postele s fenkou vedle sebe, protože ji uklidňovala její přítomnost. Jakmile se zotavila, podnikaly společně dlouhé procházky bez ohledu na déšť a chlad, ať už se právě nacházely ve venkovském domě Monk's House, nebo v Londýně. Dodávalo jí to energii i nápady pro její knihy. Pro jednu z nich se Pinka dokonce stala múzou! Virginia chtěla

pro zábavu napsat biografii básnířky Elisabeth Barrettové z pohledu jejího kokršpaněla Flushe. Ale protože o něm neměla moc informací, inspirovala se vlastní fenkou. Nakonec se do postavy Flushe promítlo z Pinky tolik, že byla její fotografie i na obálce. Nebylo to tak čtenářsky náročné dílo, jaké spisovatelka obvykle publikovala, ale k jejímu překvapení zaznamenalo značný úspěch.

O dva roky později, v roce 1935, Pinka náhle zemřela. Nešlo jen o těch osm let, kdy se autorka těšila z její společnosti a náklonnosti a na něž nemohla zapomenout; aniž si to uvědomovala, přítomnost fenky jí pomáhala s psaním. V těch dnech si Virginia zapsala do deníku, že část jejího života byla pohřbená v zahradě Monk's House, tedy právě tam, kam v roce 1941 uložili i její vlastní popel.

Virginia Woolfová (1882–1941)

Procházky s Pinkou jí pomáhaly přemýšlet a uspořádat si myšlenky. Při chůzi si nahlas předříkávala celé dlouhé pasáže, které následně sepisovala na psacím stroji. Dnes je spisovatelka považována za jednu z nejvlivnějších myslitelk hnutí bojujícího za rovnoprávnost mužů a žen.

Grip

↪ MLUVÍCÍ OPEŘENEC CHARLESE DICKENSE ↪

Vlastně by se dalo čekat, že tvůrce tak nezapomenutelných postav, jako je například Oliver Twist, bude mít i výjimečného domácího mazlíčka. Krkavec Grip vstoupil do života Charlese Dickense prostřednictvím přítele, který ho předtím našel v parku. Spisovatel se ho ujal a nadšeně se věnoval jeho výchově a cvičení, ale také tomu, aby si sám osvoji krkavčí způsob komunikace pomocí gest, zvuků i slov. Radost projevoval Grip máváním křídel a krákáním. Když chtěl jídlo, skákal až k nohám svého pána s otevřeným zobákem.

Dickensův krkavec údajně natolik uchvátil Edgara Allana Poea, že se stal inspirací k napsání jednoho z jeho nejznámějších děl, básně *Havran*. V originále se jmenuje *The Raven*, což je slovo, které angličtina používá pro krkavce i havrana.

Také rodina byla na Gripa hrdá. Dokonce natolik, že děti prosily, aby ho táta zahrnul do jednoho ze svých příběhů. To dalo vzniknout postavě napsané na míru v románu Barnabáš Rudge: mladý prostáček, jenž by byl ve světě ztracený bez svého chytrého krkavce Gripa. Z tohoto díla známe Gripovy typické pohyby, jako bylo kolébání nahoru a dolů, chraplavý hlas při vyslovení nějaké fráze

z opěradla židle nebo každodenní gesto spisovatele, kdy ke Gripovi natáhl ruku, aby mu přistál na prstu „s elegancí jezdce nasedajícího na koně“.

Charles o něm tvrdil, že „neví, jestli je to zvíře pták, nebo démon“. Grip byl vskutku tak dominantní, že si své postavení vynucoval klováním do kotníků spisovatelových dětí. Za trest také několikrát skončil ve stáji, kde s oblibou spával na hřbetě koně. Tam též zemřel několik dní poté, co pozřel barvu, s níž malíři pracovali v domě. Než padl k zemi, pronesl jednu ze svých oblíbených frází: „Ahoj, bábo!“ Dickens napsal srdečný, ironický epitaf: „Vždy projevoval důstojnost a vyrovnanost, ale také egoismus nepřilíš hodný obdivu...“

Charles Dickens (1812–1870)
Tento anglický spisovatel nepřestává oslovovat čtenáře ani dvě století po svém narození. Gripa nechal po smrti vycpat a dnes se nachází ve Filadelfii, kde byl Americkou knihovnickou asociací prohlášen za literární památku.

Adoptovaní kajmani

↪ VÝSTŘEDNOST VE VANĚ DOROTHY PARKEROVÉ ↪

Básnířka, povídkářka, literární kritička a filmová scenáristka – těžko by si někdo myslel, že spisovatelka Dorothy Parkerová nevystudovala žádnou školu. Jenže neměla šťastné dětství, jako velmi mladá osiřela a ještě před svými dvacetinami musela začít vydělávat, aby si zajistila budoucnost. Nedostatek formálního vzdělání vynahrazovala čtením a psaním, kdy to jen šlo. Nakonec se stala legendární a obávanou kritičkou newyorské společnosti dvacátých let a uznávanou hollywoodskou scenáristkou let třicátých.

Sečtělá, kultivovaná a nezávislá Dorothy byla známá nejen pro zábavné a důmyslné dialogy ve svých povídkách, nýbrž také pro své výstřednosti a slabost pro zvířata, především koně a psy. S oblibou se zatoulaných psů ujímala a užívala si, že její přátelé z řad vybrané společnosti musejí přicházet do styku s obyčejnými pouličními voříšky. V jednom článku uvedla, jak ráda by adoptovala koně, ale ví, že by mu obsluha výtahu v jejím domě nedovolila vstoupit.

Asi největší senzaci vzbudila, když si k sobě dočasně vzala dvě mláďata kajmanů, které někdo zapomněl v taxíku. Netřeba dodávat, že to pro ni nebyli

ideální domácí mazlíčci! Jednak proto, že by za rok nabyli velikosti samotné spisovatelky, která neměřila ani metr padesát, zadruhé proto, že se průměrně dožívají třiceti let, což bylo poněkud dlouho pro někoho, kdo raději trávil většinu života po hotelech, aby si zachoval pocit nezávanosti.

Když se Dorothy rozhodla chovat své dva kajmany ve vaně, narazila na odmítavý postoj své uklízečky. Jakmile je tam následujícího rána objevila, zanechala tuto zprávu: „Drahá paní, odcházím, protože nemohu pracovat v domě s kajmany. Upozornila bych vás na to předem, ale nikdy mě nenapadlo, že toto téma přijde na přetřes.“

Dorothy Parkerová (1893–1967)

Dorothyin vztah ke zvířatům byl plný přímočaré něžnosti, ale nikdy si nedělala velkou hlavu s jejich základními potřebami.

Ve skutečnosti u ní kajmani moc dlouho nepobyli. Její záslužný čin by býval skončil jinak, pokud by je nechala bez jídla, jak to někdy dělávala se svými psy.